

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 113.849 van 18 december 2002
in de zaak A. 101.460/VII-23.375**

In zake : XXX,
 verblijvende te 1020 BRUSSEL,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, die beweert van Armeense nationaliteit te zijn, op 1 maart 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 20 augustus 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 5 april 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2002 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BONI, die, loco advocaat A. KILOLO MUSAMBA, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag de toepassing voorstelt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel; dat de verzoekende partij ter terechtzitting geen gegevens heeft aangebracht die de conclusies van het auditorsverslag tegenspreken;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 18 april 1999 en verklaarde zich op 19 april 1999 vluchteling.

1.2. Op 20 augustus 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 15 februari 2001 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing letterlijk als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 14 oktober 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Callewaert.

Betrokkene, geboren in Ahuryan (Armenië) van Azerisch origine, verklaarde op het Commissariaat-generaal in 1988 samen met haar echtgenoot C. S. (OV. 4.819.507) naar Oekraïne te zijn gevlucht omwille van het Armeens-Azerisch conflict. Op 20 november 1988 zouden drie mannen betrokkene's echtgenoot komen halen zijn om mee te vechten in de oorlog. Betrokkene's echtgenoot zou gevlucht zijn en twee personen zouden hem gevolgd zijn. Betrokkene zou achtergebleven zijn met de derde persoon en verkracht zijn omwille van haar Azerische origine. Nadien zouden de andere mannen teruggekomen zijn en betrokkene zou ook door hen verkracht zijn. Betrokkene en haar echtgenoot zouden vervolgens ongeveer 20 dagen bij een vriend gelogeerd hebben waarna ze hun land verlaten hebben richting Oekraïne waar ze op 12 december 1988 zouden aangekomen zijn. Ze zouden eind januari 1989 naar Rusland vertrokken

zijn daar de Oekraïense regering de mannen terug naar Armenië stuurden. In 1991 zouden ze problemen gekregen hebben in Rusland. Betrokkenes echtgenoot zou vernomen hebben dat hij gezocht werd wegens weigering mee te vechten in het Armeens-Azerisch conflict. Hij zou de politiechef zwijggeld betaald hebben. Nadien zou betrokkenes echtgenoot geconvoceerd zijn bij de militaire politie om te vechten in de oorlog tegen Tsjetsjenië. Op 10 maart 1999 zou hij zich aangemeld hebben maar daar hij niet wilde meevechten in de oorlog zou hij naar de vervanger van M., G. gegaan zijn met de vraag om hulp. Deze zou een grote som geld geëist hebben. Op 15 april 1999 zou G. bij betrokkene thuis gekomen zijn en zou betrokkenes kleding gescheurd hebben. Op dat moment zou betrokkenes echtgenoot binnengekomen zijn. Betrokkene en haar echtgenoot zouden kunnen vluchten zijn en zouden vervolgens hun land verlaten hebben. Betrokkene en haar echtgenoot zouden in België aangekomen zijn op 18 april 1999 en ze vroegen op 19 april 1999 asiel aan. Betrokkene is in het bezit van een intern sovjet paspoort en een huwelijksakte.

Vooreerst dient gesteld te worden dat niettegenstaande betrokkene beweerde Armeens staatsburger te zijn (CG, 1) haar actuele vrees dient onderzocht te worden ten opzichte van Rusland daar uit haar intern sovjet paspoort blijkt dat zij sinds 10 oktober 1989 ingeschreven is in Rostov (behorend tot de Russisch Federatie). Volgens de Russische nationaliteitswetgeving werd betrokkene als gevolg van deze inschrijving als staatsburger van de Russische Federatie beschouwd (Ambtsbericht inzake Staatsburgerschap- en Vreemdelingenwetgeving in de republieken van de voormalige Sovjet-Unie en in Afghanistan, Ministerie van Buitenlandse Zaken, Den Haag, 30 juli 1999). Betrokkenes actuele vrees dient dan ook ten opzichte van Rusland te worden onderzocht. Betrokkenes problemen zijn een rechtstreeks gevolg (zijn) van de weigering van haar echtgenoot mee te vechten in de oorlog met Tsjetsjenië. Daar in hoofde van betrokkenes echtgenoot een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf genomen werd, kan evenmin in hoofde van betrokkene een vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 20 augustus 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Conventie van Genève) en van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat de verzoekende partij stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing een aantal elementen heeft weggelaten of vervormd; dat zij betoogt dat een aantal gegevens in haar feitenrelaas over haar afkomst, het aantal personen dat bij de gebeurtenissen van 20 november 1985 aanwezig was en wie het initiatief

heeft genomen om de politiechef om te kopen verkeerd werden beoordeeld; dat zij tenslotte voorhoudt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ingaat op de beweerde verkrachting en de brutaliteiten die tegenover haar en haar echtgenoot werden gepleegd; dat de verzoekende partij aldus blijkbaar de materiële motivering van de bestreden beslissing bekritiseert;

Overwegende dat de Raad van State, wanneer hij een administratieve beslissing aan de wet toetst, niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen; dat hij enkel onderzoekt of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn; dat in het kader van een marginale toetsing de aangeklaagde onwettigheid slechts dan wordt gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is; dat de elementen die de verzoekende partij aanhaalt geen verband houden met het weigeringsmotief waarop de bestreden beslissing steunt, en dat verband houdt met de beslissing tot weigering van verblijf die ten aanzien van haar echtgenoot werd genomen; dat de verzoekende partij dit gegeven noch de motieven van deze laatste beslissing betwist en niet aantoonst dat de thans bestreden beslissing zou stoelen op onjuiste feitelijke gegevens of kennelijk onredelijk zou zijn; dat het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de appreciatie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zich geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uitmaakt;

2.2. Overwegende dat in een tweede middel door de verzoekende partij wordt uiteengezet dat zij ingevolge de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijdt; dat dergelijk gegeven op zich niet tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien december tweeduizend en twee, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	C. PETERS,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. PETERS.

E. BREWAEYS.